



yukito ayatsuji

綾辻行人

Draconia แปล

フリース
freaks

หลอนวิปลาต



BUN SHOU



<http://shop.dexclub.com/>

フ リ ー ク ス
freaks
หลอนวิปลาต

Copyright

คำนำสำนักพิมพ์

หากท่านผู้อ่านเป็นแฟนนิยายแนวสืบสวนหรือระทึกขวัญของญี่ปุ่น อาจคุ้นเคยกับชื่อของอายะซึจิ ยูกิโตะอยู่บ้าง เนื่องจากผลงานหลายเล่มของเขาเคยได้รับการแปลเป็นภาษาไทย เช่น ‘ซีรีส์เสียงกระซิบ’ ที่เคยตีพิมพ์โดยบลิส พับลิชชิ่งหรือที่รู้จักกันในนาม JBOOK และเรื่อง Another ที่ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เดกซ์เพรส

อายะซึจิ ยูกิโตะนั้นโด่งดังด้วยงานเขียนที่มักมีความหลอนอันนิ่งเรียบแต่ชวนขนลุกและเรื่องราวหักมุมเป็นเอกลักษณ์ ตอนที่เขาเปิดตัวเข้าสู่วงการน้ำหมึกด้วยผลงานเรื่อง ‘Jukkakukan no satsujin (ฆาตกรรมคฤหาสน์สืบมุม)’ ก็ทำให้ตลาดนิยายสืบสวนของญี่ปุ่นที่ตอนนั้นแผ่วลงไปกลับมาได้รับความนิยมอีกครั้ง ซึ่งนิยายเรื่อง ‘freaks — หลอนวิปลาต —’ เล่มนี้คงพูดได้เช่นกันว่ามีความเป็นอายะซึจิอยู่อย่างเต็มเปี่ยม

อันที่จริงแล้ว เหตุผลที่กองบรรณาธิการตัดสินใจซื้อลิขสิทธิ์เรื่องนี้มา คงไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความรู้สึกคล้ายคิดถึงเพื่อนเก่าจะดีใจเป็นอย่างยิ่งหากมีผู้อ่านท่านใดที่รู้สึกคุ้นเคยและคิดถึงเช่นเดียวกัน และจะดียิ่งขึ้นหากมีผู้อ่านที่ไม่เคยรู้จักมาก่อนสนใจอยากทำความรู้จักนักเขียนท่านนี้ ทางกองบรรณาธิการหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับการสนับสนุนจากทุกท่าน และมีโอกาสได้ทำผลงานของอายะซึจิ ยูกิโตะออกมาอีกในอนาคต

Copyright

สารบัญ

อั่งมือแห่งมารพัน

— พู่พายห้องสามหนึ่งสาม —

7

พู่พายห้องสี่ศูนย์เก้า

63

freaks

— พู่พายห้องห้าหกสี่ —

141

คำตามจากผู้เขียนฉบับคาโดคาวะบุงโกะ

241

— แต่ ‘ฉัน’ ผู้เป็นตัวประหลาด —

อั่งมือแห่งมารพิน
— ผู้ป่วยห้องสามหนึ่งสาม —

ตัวอย่าง

เมื่อเหล่าผู้ป่วยในห้องรวมกินมื้อกลางวันเสร็จสิ้น จึงพากันมารวมตัวในห้องโถงที่มีชื่อว่า ‘ห้องสนทนา’ ใช้เวลาไปตามแต่ใจแต่ละคน ผู้ประกาศข่าวสาวกำลังประกาศการเข้าสู่ฤดูฝนอยู่ในโทรทัศน์ขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ในมุมหนึ่งของห้องกว้าง

ผมเผลอลงใจโดยไม่รู้ตัว เฮ้อ... ฤดูกาลซิมเขามาเยือนอีกแล้ว
ผมเกลียดฝน

ผมไม่ได้ออกไปข้างนอกบ่อยนัก ด้วยความเป็นเด็กขี้อร่อยชอบเข้ามหาวิทยาลัย (แถมปีนี้ยังเป็นปีที่สามแล้ว) ทำให้ผมมักเก็บตัวเงียบอยู่ในห้องเสียมากกว่า แต่กระนั้นผมก็ยังเกลียดฝน และในบรรดาฝนหลากหลายรูปแบบนั้น สายฝนปรอยอับชื้นที่โปรยปรายลงมาไม่รู้จักหยุดเป็นแบบที่ผมเกลียดที่สุด

รอยสีดำเล็กๆ ที่เประเปื้อนผ้าปูที่นอนสีขาวซึมซับขยายตัวกว้างออกไปอย่างเชื่องช้า ภาพเช่นนั้นผุดขึ้นมาในหัว ชวนให้ห่อเหี่ยวอย่างบอกไม่ถูก พออยู่หนึ่ง ก็รู้สึกราวกับเชื้อราจะผุดขึ้นจากตรงนั้นตรงนี้และเริ่ม

เนาเปื้อนไปทั่วร่าง รู้สึกกระทั้งว่าไปอยู่กลางทะเลทรายเสียยังคงคิดว่า

ผมลองถอนใจดูอีกครั้ง คราวนี้อาจใจ สับถุงกระดากที่ห้อย
อยู่ในมือซ้ายเปลี่ยนมาถือในมือขวา เดินผ่านหน้าห้องสนทนาไป พยายาม
ไม่สบตากับเหล่าผู้ป่วยที่สอดสายตามองมาทางนี้ ก่อนตรงดิ่งไปยังห้อง
ผู้ป่วยที่เป็นเป้าหมาย

อาคารผู้ป่วย แผนกจิตเวช โรงพยาบาลกลาง K**

มาลองคิดดู ผมก็รู้สึกเหมือนไม่ได้มาเยี่ยมแม่ที่เข้าโรงพยาบาล
นานพอสมควร ครึ่งก่อนที่มานั้นเมื่อไรกันนะ ...หนึ่งเดือนก่อน? ไม่สิ อาจ
จะนานกว่านั้นก็ได้

ผนังสีขาว เพดานสีขาว พื้นกระเบื้องยางสีเขียวอ่อน ประตูสีโทน
เดียวกันกับพื้นเรียงรายเว้นระยะเท่ากันไปตามสองข้างของทางเดินยืดยาว
มีดสลัว

ยังคงเป็นทิวทัศน์ที่ไร้สิ่งประดับประดาเหมือนเช่นเคย ดูเย็นเยียบ
อย่างบอกไม่ถูก มาอีกครั้งก็ทำให้ชอบไม่ได้เสียที ไม่ว่าใครก็คงรู้สึกแบบ
เดียวกัน

ห้องผู้ป่วยเดียวที่แม่พักอยู่คือห้องสามหนึ่งสาม ถ้าจำไม่ผิด น่าจะ
เลี้ยวซ้ายตรงหัวมุมนี้ ห้องที่สามจากหัวมุม

ผมเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นเล็กน้อย เดินไปจนสุดทางแล้วเลี้ยวตรงหัวมุม
แล้วก็ชนเข้ากับคนที่เลี้ยวมาจากอีกทางเข้าพอดี

เราไม่ได้ชนกันแรงนัก แต่ผมกลับเสียสมดุลอย่างง่ายดาย ล้ม
ก้นจ้ำบ่าอย่างหมดท่า แรงกระแทกทำให้ถุงกระดากหลุดมือ ของข้างใน
ร่วงกระจายเต็มพื้น อีกฝ่ายแค่ส่งเสียงร้องอุทานเบาๆ แล้วผมจะถอยหลังไป
สองสามก้าว

“ขอโทษนะค่ะ!”

พยาบาลสาวเอ่ยอย่างลนลานแล้วถลาเข้ามา

ป้ายชื่อวงกลมที่ติดไว้ที่หน้าอกของชุดขาวปรากฏแก่สายตา ระบุว่าเธอชื่อ ‘โมริโอะ’ ผมเพิ่งเคยเห็นชื่อนี้เป็นครั้งแรก บางทีเธอคงเป็นนางพยาบาลบรรจุใหม่

“ขอโทษนะค่ะ ฉันเผลอเหม่อไปหน่อย”

ผมยังคงนั่งก้นจ้ำบ้ำอยู่กับพื้น ขณะเงยขึ้นมองหน้าอีกฝ่ายที่กล่าวขอโทษด้วยท่าทางรู้สึกผิดจากใจจริง ใบหน้านั้นไม่อยู่ในความทรงจำเช่นเดียวกับชื่อ รูปหน้ามีแก้มยุ้ยน่าเอ็นดู สวมแว่นกรอบสีแดง

อายุประมาณยี่สิบกลางๆ เท่าที่ดูน่าจะตัวสูงกว่าผมหนึ่งหรือสองช่วงศีรษะ ไม่ได้หมายความว่าเธอร่างใหญ่ผิดมนุษย์มนา แต่เพราะผมร่างเล็กเกินไปสำหรับผู้ชายต่างหาก ที่แม้จะอายุยี่สิบเอ็ดแล้ว แต่ส่วนสูงของผมนั้นยังไม่ถึงหนึ่งร้อยห้าสิบเซนติเมตร น้ำหนักเพียงสี่สิบกิโลกรัมเท่านั้น

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

ผมส่ายศีรษะเบาๆ แทนคำตอบว่า “ไม่เป็นไร” พลังใช้สองมือยันตัวขึ้น ส่วนเธอรีบกุมเก็บของที่กระเด็นออกจากถุงกระดาษกระดาษจัดกระจายอยู่ที่พื้นขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ขอบคุณครับ”

ผมกล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจ

“ทางผมเองก็ไม่ทันระวังเหมือนกัน ขอโทษนะครับที่ทำให้ตกใจ”

“ข้าวของนี่...”

เธอเหลียวมาทางผมทำหน้าเหมือนอยากถาม สมุดโน้ตกับกระเป๋าเครื่องเขียน ตำราเรียนหลายเล่ม หนังสือรวมโจทย์ข้อสอบ และกล่อง

เล็กๆ บุกำมะหยี่สีฟ้าหม่นขนาดเท่าสมุดกล่องหนึ่ง

“ชีวิตเด็กจื๊วนะครับ”

ผมหลุบตาลงตอบเช่นนั้น

“วันนี้ได้ดโรงเรียนกวดวิชามาเยี่ยมแม่นะครับ”

“คุณแม่?”

ผมอธิบายให้พยาบาลที่เอียงคอฉงน

“คันซาก็ มีเนโกะ ห้องสามหนึ่งสาม เป็นแม่ผมครับ ผมเป็น
ลูกชายชื่อทาดาชิ”

“คุณคันซาก็...”

พยาบาลทวนชื่อซ้ำอยู่ในปกफलามองหน้าผมอีกครั้ง

“หลานชายของคุณหมอคันซาก็เธอคะ”

“ครับ เอ่อ ก็ตามนั้น”

‘คุณหมอคันซาก็’ ที่เธอพูดถึงคือ คันซาก็ มาซาฮิโกะ...ผู้มีศักดิ์
เป็นลุงของผม และเป็นพี่ชายของคันซาก็ สึเนฮิโกะ พ่อของผมที่เสียไปเมื่อ
หนึ่งปีก่อน ปัจจุบันลงทำงานเป็นหัวหน้าแผนกศัลยกรรมของโรงพยาบาล
กลางแห่งนี้ ได้ยินว่าหลังเหตุการณ์อัปยศเมื่อหนึ่งปีก่อน ที่แม่ของผม
ซึ่งเกิดอาการทางประสาทถูกกักตัวไว้ในโรงพยาบาลแห่งนี้ ก็เป็นแผนที่เขา
วางไว้ แต่ผมเองก็ไม่ว่าความจริงเป็นอย่างไร

หลังรวบรวมข้าวของที่กระจัดกระจายลงถุงตามเดิมแล้ว พยาบาล
จึงมองผมที่ยังลุกไม่ขึ้นแล้วถามว่า

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

“รู้สึกเหมือนขาเป็นตะคริว ไม่มีแรงเลย... อ๊ะ ไม่ต้อง ไม่เป็นไร
ครับ”

ผมตอบเหมือนไม่มีอะไร พยายามปั้นยิ้มกลับมาเปลี่ยน ในตอนนั้นเอง จู่ๆ ความเปลี่ยนแปลงอันผิดแผกก็ปรากฏขึ้นบนร่างของเธอที่ก้มลงมา มองหน้าผมอย่างหวังใย

รอยเปราะเริ่มไหลซึมเป็นจุดๆ บนตำแหน่งต่างๆ ของชุดขาว

คราบสีแดงฉานจนดูราวกับเป็นพิษ

ประหนึ่งเข็มล่องหนหลายเล่มทิ่มแทงเข้าไปในเนื้อหนังของเธอ จนเลือดไหลพุ่งออกจากจุดนั้น รอยเปื้อนขยายตัวออกไปอย่างรวดเร็ว ย้อมสีให้ชุดทั้งชุดแปรเปลี่ยนในพริบตา

นี่มันอะไรกัน

เกิดอะไรกันขึ้น

ผมเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง

“คุณคั่นซากิคะ?”

พยาบาลร้องทัก น้ำเสียงดูไม่หวั่นไหวแม้แต่น้อย ดูเหมือนตัวเธอเองจะ 모르สักรั้ถึงสภาพผิดปกตินี้

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ คุณคั่นซากิ”

หากคิดอย่างมีเหตุผลแล้ว นี่คงเป็นภาพหลอนของผมหรืออะไรบางอย่าง

ผมใช้นิ้วของมือทั้งสองบีบนวดตาแรงๆ แล้วมองร่างของเธอใหม่อีกครั้ง รอยเปื้อนสีแดงหายวับไปอย่างไร้ร่องรอย กลับเป็นชุดขาวดังเดิม

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

พยาบาลถามอย่างเป็นห่วงเป็นใย ผมพยักหน้ารับเงิบๆ แต่รูปหน้าของเธอกลับผันแปรไปในทันที

“อีก...”

ผมร้องครางเสียงต่ำ ดวงตาสองชั้นกลมโตส่องประกายวาววับ สะบัดผมดำยาวยุ่งเหยิงจนไม่อาจรู้งริงไปมากกว่านั้น มุมปากข้างหนึ่ง ยกขึ้นสูงจนบิดเบี้ยว... นั่นคือใบหน้าของคันทากิ มิเนโกะ แม่ของผม ไม่ผิดแน่

“คุณคันทากิ”

ผมได้ยินเสียงคลุ้มคลั่งของแม่แว่วมาจากที่ไหนสักแห่งซ้อนทับกับเสียงของพยาบาล

ทาดาชิจัง

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ คุณคันทากิ”

ทาดาชิจัง

“คุณคันทากิ?”

ทาดาชิจัง

ทาดาชิจัง

...ทาดาชิจัง!

แม่น้ำคาราวากิบนางยักษ์ เจอมือขวาชั้นสูง ในมือกำมีดปลายแหลมเขี่ยเนื้อเลือดไว้ ยังไม่ทันจะได้ร้องว่า “อย่า” ปลายมีดแหลมนั้นก็จ้วงแทงลงมาที่ต้นขาของผม

แม่แทงขาของผม แทะอีก แทะแล้วทะอีก แทะแล้วทะอีก

หยุดทีเถอะ

ขอร้องละ หยุดทีเถอะ แม่ไม่ใช่คนผิด คนผิดคือผมเอง ทุกอย่างเป็นความผิดของผมเอง เพราะฉะนั้น พอที่...

“คุณโมริโอะ”

เสียงดังขึ้นจากด้านหลัง

“ทำอะไรอยู่ตรงนั้นคะ”

ผมเคยได้ยินเสียงนี้มาก่อน ไม่ต้องหันไปมองก็รู้ว่าใคร โคมะเอะ ริวโกะ หัวหน้านางพยาบาลของอาคารผู้ป่วยนี้

ผมพลันได้สติ นางพยาบาลสาวยังย่อตัวลงข้างๆ ด้วยสีหน้า เป็นกังวล สวมชุดสีขาวปราศจากรอยเประอะเปื้อน แน่ใจว่าใบหน้านั้น ไม่ละม้ายคล้ายมารดาแม่แต่น้อย...

“ขอโทษครับ”

ผมสะบัดศีรษะไปมาอย่างเชื่องช้า

“พอดีหน้ามีดินเหนียว”

“เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าคะ คุณโมริโอะ”

หัวหน้าพยาบาลโคมะเอะว่าพลางก้าวร้าวๆ มาตามทางเดิน เธอ เป็นผู้หญิงอายุรุ่นห้าสิบ ดูเป็นนางพยาบาลผู้ชำนาญการ ริมฝีปากบางเข้ม แน่น จ้องมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเข้มงวด

“เราบังเอิญชนกันเข้าตรงหัวมุมนะครับ ไม่มีอะไรหรอก”

ผมชิงตอบก่อนที่นางพยาบาลสาวจะทันเอ่ยปาก

ผมวางมือข้างหนึ่งลงกับผนัง ค่อยๆ ยันตัวขึ้น เร็วแรงยังไม่กลับ มาอย่างที่คิดไว้ ความรู้สึกของขาทั้งสองข้างเป็นอัมพาตไปราวกับเส้น ประสาทตรงขาอ่อนถูกตัดขาดหมดสิ้น

“คุณคันซากิ”

แววตาเข้มงวดของนางพยาบาลอ่อนลง เธอหันกลับมาทางผม อีกครั้ง

“กำลังจะไปเยี่ยมคุณแม่เหรอคะ”

“ครับ ...อาการของแม่เป็นยังงี้บ้าง”

“สบายดีค่ะ อาการก็ดูจะคงที่ขึ้นมากแล้วด้วย”

“เข้ากับผู้ป่วยคนอื่นได้ดีไหมครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ไม่ต้องห่วง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้วครับ”

“แต่ยังต้องระวังไม่ให้มีอะไรมากระทบกระเทือนจิตใจรุนแรงนะค่ะ”

“ครับ ทราบแล้วครับ”

จากนั้นผมจึงส่งสายตาไปทางนางพยาบาลสาวที่ยืนตัวแข็งอยู่ข้างๆ หัวหน้าพยาบาล

“คนใหม่หรือครับ”

พลาถถามคำถามที่กระตือรือร้นของตัวเองยังรู้สึกว่างเปล่าออกไป หัวหน้าพยาบาลให้คำตอบ

“คุณโมริโอะ ยูคาริ ก่อนหน้านี้ประจำอยู่ที่แผนกศัลยกรรมนะค่ะ”

“ขึ้นหระหรือครับ มิน่าถึงได้รู้จักคุณลุง?”

“ค่ะ คุณหมอคันซากิเคยดูแลดิฉันไว้มากเลยค่ะ”

ว่าแล้วนางพยาบาลชื่อคุณโมริโอะก็ส่งรอยยิ้มเคอะเขินมาให้ผมรับดูกระดากที่เธอยื่นให้แล้วโค้งน้อยๆ ก่อนหันหลังให้ทั้งคู่ ผมเดินลากขาที่ปราศจากความรู้สึกไปตามทางเดินพลาถดูตัวตัวเองว่า “ตั้งสติหน่อย”

ตั้งสติหน่อย ถ้าไม่อย่างนั้น อีกไม่นานแม้แต่ตัวผมคงพลอยมาเป็นภาระให้โรงพยาบาลแห่งนี้ไปด้วย

สิ่งที่เหมือนภาพหลอนเมื่อครูนั่นมันคืออะไรกัน

ไม่ต้องตั้งคำถามกับตัวเองอีกครั้ง ผมก็รู้สาเหตุอยู่แล้ว คงไม่แค่ลัวเป็นเพราะบาดแผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหนึ่งปีก่อนยังคงฝังลึกอยู่ในใจ

เมื่อหนึ่งปีก่อน ในวันที่สิบหกมิถุนายน สายฝนนำหตุตกพรำต่อเนื่องหลายวัน กรมอุตุนิยมวิทยา ประกาศการเข้าสู่ฤดูฝนแม้จะล่าช้าไปบ้าง เหตุการณ์ในคืนนั้นเอง

จู่ๆ แม่ก็เกิดคลุ้มคลั่งขึ้นมา

แม่พยายามฆ่าตัวตกรอบอยู่บนฟูกในห้องนอน เมื่อโดนปิดป้อง แม่จึงคว้ามีดจากในครัวมาแทงพ่อจนถึงแก่ความตาย แม่ได้ผมที่วิ่งตามมาตามเมื่อรู้สึกถึงเหตุผิดปกติก่อนแม่จู่โจมอีกราย แม่เปล่งเสียงร้องหวีดราวกับไม่ใช่เสียงของมนุษย์ขณะกระหน่ำแทงมีดแหลมคมที่สับเลือดพ่อลงบนขาของผม ครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งแล้วครั้งเล่า...

ดูเหมือนแม่พยายามจะฆ่าตัวตายอยู่ข้างๆ ผมที่หมดสติไป แต่คงไม่อาจตัดใจตายได้ สุดท้ายจึงแจ้งตำรวจและเข้ามอบตัว ผลการตรวจสภาพจิตทำให้ศาลตัดสินว่าแม่เป็นบุคคลวิกลจริต คดีจึงเป็นอันยกฟ้อง และแม่ก็ถูกกักตัวไว้ในโรงพยาบาลแห่งนี้

ตั้งแต่เข้าโรงพยาบาลจนมาถึงวันนี้ อาการของแม่พัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด และไม่มีทำให้อันตรายว่าจะทำร้ายผู้อื่น จึงได้รับการย้ายจากห้องที่เหมือนห้องขังเดี่ยวลี้ภัยมาอยู่ห้องผู้ป่วยในอาคารี่นี้เป็นเรื่องเมื่อฤดูใบไม้ผลินี้...

เหตุการณ์ในช่วงหนึ่งปีสะท้อนไปมาในสมองราวกับกำลังอ่านออกเสียงลำดับปีเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ ผมหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องสามหนึ่ง

สาม หายใจเข้าออกลึกๆ หลายรอบ ทำใจให้สงบ

ตั้งสติหน่อย

ทุกอย่างจบไปแล้ว ไม่จำเป็นต้องกลัวอะไรแล้ว จะมาทุกข์ตรอมใจ
ตอนนี้ก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา

พ่อไม่อยู่ในโลกนี้แล้ว

แม่อยู่ในห้องผู้ป่วยนี้เพียงลำพัง

เพื่อพ่อที่เสียไป เพื่อแม่ที่อยู่รอด ในปีหน้าี้ผมต้องสอบเข้า
มหาวิทยาลัยเป้าหมายให้ได้...ก็เท่านั้นเอง

ผมเคาะประตูแล้วหมุนลูกบิดเข้าไปโดยไม่รอคำตอบ

“คุณแม่?”

มองเห็นร่างในชุดนอนสีขาวยของแม่อยู่ด้านในห้องที่ปิดไฟมืดสลัว
ยืนมองทิวทัศน์ภายนอกอยู่ที่ริมหน้าต่าง

“สวัสดีครับ คุณแม่”

พอร้องทัก แม่ก็หันกลับมาเงิบๆ เนื่องจากย้อนแสงจึงมองไม่เห็น
สีหน้า

“ผมเอง ทาดาชิ”

ผมเข้ามาในห้องแล้วใช้มือปิดประตูตามหลัง

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ เมื่อก็ผมแวะคุยกับคุณท้าวหน้านาง
พยาบาลตรงทางเดินด้วยละ แหม จริงๆ นะ แม่ดูสบายดีนี่นา ดูสีหน้าสดใส
กว่าตอนที่มาครั้งที่แล้วเยอะเลย”

ผมเรียบเรียงคำพูดด้วยท่าทางรำเริงที่สุดเท่าที่จะทำได้พลางก้าว
เดินไปข้างหน้า

ในห้องผู้ป่วย นอกจากเตียงแล้วยังมีเก้าอี้พร้อมที่วางแขนสองตัว

วางขาบโตะไม้ขนาดเล็ก ผมหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ที่อยู่ใกล้ตัว แม้ก็ผละ
ออกจากริมหน้าต่างลงมานั่งเช่นกัน

ที่ว่า ‘ดูสีหน้าสดใสกว่าเดิม’ นั้นเป็นเรื่องจริง แต่แก้มยังคง
ชুবตบเช่นเดิม ยิ่งรวบผมไว้ข้างหลังยิ่งขับเน้นให้เด่นชัด

เมื่อผมตรอยยิ้มบางเบาจึงมองผม แต่รอยยิ้มนั้นดูราวกับแฝง
ความมืดดำไว้กันบังเอาไว้ อคติฝังใจว่า ‘เป็นบ้า’ อาจกระตุ้นให้ผมรู้สึก
เช่นนั้นไปเองก็ได้

“ตั้งใจเรียนหนังสืออยู่เปล่า”

นี่เป็นคำถามแรกที่แม้มักถามผมก่อนเสมอ

“พยายามอยู่นะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

ผมตอบทันที

“ปีหน้าต้องสอบให้ผ่านนะ เอาให้ได้นะ”

“แน่ออยู่แล้ว”

ผมบ่นสัพเพเหระให้ตัวเองใจดีมเปี่ยมพลางพยักหน้า

“ระยะนี้แม่ก็ดูแข็งแรงดีขึ้นมากแล้วด้วย ไว้เรามาดลองกันให้
เต็มที่ไปเลยนะ”

เวลาที่ได้เจอและพูดคุยกับผมแบบนี้ ความห่วงใยใหญ่หลวงที่สุด
(หรือบางทีอาจเป็นอย่างเดียว) ของแม่มาก็คือปัญหาเรื่องการสอบเข้า
มหาวิทยาลัยของลูกชาย

แม้บัดนี้จะสูญเสียความสามารถในการรับรู้ความเป็นจริงตรงหน้า
แม่อีกยังเป็นห่วงอยู่เช่นเดิมว่าลูกชายจะ ‘ตั้งใจเรียนหนังสือ’ หรือเปล่า
ปรารถนาอย่างสุดหัวใจให้ลูกชายได้เรียนต่อในมหาวิทยาลัยที่ขึ้นชื่อว่า
เป็น ‘ชั้นหนึ่ง’ แม้จิตใจจะเป็นบ้าไปแล้ว ความคิดคำนึงนั้นก็ยังไม่เปลี่ยน

แปลง

ณ ตอนนี้ จิตใจของแม่อยู่ในสภาวะใดกัน

แน่นอนว่าผมไม่มีทางล่วงรู้เรื่องนั้นได้อย่างถูกต้อง (แม้แต่นายแพทย์เฉพาะทางก็อาจจะเช่นกัน) แต่หากจะให้จินตนาการ แม่คงหลงลืมคดีเมื่อหนึ่งปีก่อนไปจนหมดสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่มาพ่อ ทำร้ายผม หรือโดนตำรวจจับ...ทุกสิ่งทุกอย่าง

ปิดผนึกความทรงจำอันเลวร้ายเหล่านั้นไว้ในกันบังของหัวใจ รักษาสมดุลทางจิตไว้ได้ในระดับหนึ่ง แล้วตัวเองก็ปั่นเหตุผลอื่นๆ ขึ้นมาเพื่อหาทางทำความเข้าใจสถานการณ์ที่ตัวเองกำลังเผชิญอยู่ในตอนนี้

“แล้ววันนี้ไม่ไปโรงเรียนกวดวิชาเหรอ”

แม่ถามผมด้วยท่าทางเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้

“นี่คงไม่ได้โดดเรียนมาที่นี่หรอกใช่ไหม”

“ไม่ใช่ๆ”

ผมรีบโกหกตอบไป

“วันนี้โรงเรียนหยุดนะ”

“หรือ แม่ดีใจนะที่ลูกมาหา แต่ทาดาซิจังต้องคิดถึงเรื่องการเรียนของตัวเองก่อนอย่างอื่นนะ ลูกคงเข้าใจอยู่แล้วใช่ไหม ถ้าจะสอบเข้าให้ได้ ต้องพยายามกว่าคนอื่นถึงสามเท่านะ”

ความจริงลูกก็ไม่ใช่เด็กหัวดีมาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว ...เมื่อคิดว่าแม่คงอยากพูดเสริมอย่างนั้นแล้ว ผมก็เศร้าใจนิดหน่อย

“เข้าใจแล้วใช่ไหม ทาดาซิจัง”

เมื่อแม่ย้ำ ผมจึงผงกหัวรับคำแต่โดยดีว่า “อือ” แม่หรือตาทั้งสองลงอย่างพอลอกพอใจแล้วพยักหน้ารับ ผมจึงเบาใจขึ้นเล็กน้อย

สายลมอบอ้าวพัดโชยเข้ามาตรงหน้าโดยไม่ทันรู้ตัว ผมเพิ่งเห็นว่า หน้าต่างห้องผู้ป่วยเปิดไว้ ได้ยินเสียงฝนโปรยแว่วมาเบาๆ ผมลูบเส้นผมที่ยู่เหียงจากสายลมให้เข้าที่พลาจส่งสายตาไปยังท้องฟ้าสีเทาที่แผ่ขยายอยู่อีกฟากหน้าต่าง ก่อนส่งเสียงถอนใจต่ำๆ อีกครั้ง

“ว่าแต่ คุณแม่”

ผมปรับน้ำเสียงเสียใหม่แล้วเอ่ยขึ้น

“ความจริงแล้ว ผมมีอะไรอยากถามสักข้อ”

“อะไรหรือจ๊ะ”

ผมซ่อนตาขึ้นมอง สายตาจับที่ใบหน้าของแม่ที่เอียงคอเล็กน้อย เอื้อมมือขวาไปยังถาดกระดาดที่วางไว้ข้างเก้าอี้ ข้างโน้มนี่มีสิ่งของเจ้าปัญหาอยู่...กล่องขนาดเล็กบุผ้ากำมะหยี่สีฟ้า...พอหยิบออกมา ผมก็เปลี่ยนมาถือด้วยสองมือแล้ววางมันไว้บนโต๊ะ

“เรื่องนั้นะ”

จู่ๆ แม่ก็เบิกตากว้างชะงักลงหายใจ สีหน้าผ่อนคลายที่ผ่านมามี หายวับเป็นพลัดทิ้ง

“ผมเจอเมื่อวานตอนค่ำ”

แม้จะรู้สึกถึงแสงจันทร์เสียดแทงที่วาบขึ้นมาในอก ผมก็ยังพูดต่อไป

“ซ่อนอยู่ในเปียโน แม่เป็นคนเอาไปซ่อนไว้ใช่ไหม”

“ทำไมลูกถึงไปหาในที่แบบนั้น”

“ผมปวดหัว ก็เลยหายานะ ในกล่องปฐมพยาบาลมันหมดแล้ว แต่คิดว่าน่าจะมีอยู่ที่ไหนสักแห่งในบ้าน เลยลองค้นดูที่โน้นที่นี้ แล้วก็เลย...”

“ลองเปิดฝาแกรนด์เปียโนหลังนั้นดูนั่นหรือ”

“ใช่แล้ว”

“ทำไมทำแบบนั้น”

แม้ทำหน้าที่แข่งค้ำอย่างเย็นชา ก่อนคำพูดหัวนทวยกลางทาง
ดวงตาที่มองกล้องใบเล็กซึ่งวางอยู่บนโต๊ะนั้นสั่นระริกไม่มั่นคง
มุมปากที่เข้มสนิทเป็นเส้นตรงเริ่มกระตุกไม่เป็นจังหวะ

“ผมคาใจมากเลย ถ้าปล่อยไว้ให้คาราคาซังคงไม่มีสมาธิท่อง
หนังสือ เลยอยากมาถามให้ชัดๆ”

แม้ยังไม่มีที่ท่าจะตอบใดๆ สีหน้ายังคงแข็งค้าง

ผมซัดคิดว่าทำไมดี ไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าแม่จะออกอาการ
ลนลานถึงขนาดนี้ แม้จะนึกถึงคำเตือนของหัวหน้านางพยาบาลเมื่อครู่ที่ว่า
“ต้องระวังไม่ให้มีอะไรมากระทบกระเทือนจิตใจ” แต่ผมก็อดถามออกไป
ไม่ได้ (...ทำไมกัน)

“มีอะไรใส่อยู่ในนั้นหรือ มันล็อกกุญแจไว้ คงมีอะไรสำคัญใส่อยู่
ใช่ไหม นี่ คุณแม่”

ผมหยิบกล่องขึ้นมา ลองเขย่าเบาๆ มันส่งเสียงทึบๆ กุกกัก ไม่ได้
มีน้ำหนักมากนัก อย่างน้อยก็ไม่น่าจะใช้พกเพชรพลอยหรืออัญมณีมีค่า

“นะ คุณแม่ บอกผมหน่อยสิ ข้างในนี้มีอะไรอยู่หรือ ซ่อนอะไร
ไว้หรือ”

“.....”

“คุณแม่”

“...ไม่ได้”

แม้ว่าด้วยเสียงแหบแห้งมีแต่ลมหายใจ

“จะเปิดโดยไม่ได้รับอนุญาตไม่ได้นะ”



BUN SHOU

สำนักพิมพ์ในเครือ

freaks หลอนวิปลาต

ประพันธ์โดย Yukito AYATSUJI

แปลโดย Draconia

Freaks

© Yukito AYATSUJI 1996,2000,2011

Illustration by Shiho ENTA

First published in Japan in 2011 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2019 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-495-5

บรรณาธิการบริหาร กรวิน ไรจน์รัตนวณิชชัย
กองบรรณาธิการ ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ, ชนัดดา นิธิชาติ
พิสูจน์อักษร ไชยมุขย์, ศศิภัฐรา เข้มทองใหญ่
กราฟิก เจษฎาพร ภาณุวิศิษฐ์แสง, อภิสิทธิ์ รสไธสง
ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2562

พิมพ์, เพลทสีและขาวดำ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด โทรศัพท์ 02-401-9401

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ตรีเม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์ 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

ติดตามข่าวสารได้ทาง FB : bunshoupublishing

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ
ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

เมื่อเศษเสี้ยวของความทรงจำอันเลื่อนรางกำลังตามหลอกหลอนให้ใจคลุ้มคลั่ง...
รวมสามเรื่องสั้นลึกลับของอายะซึกิ ยูกิโตะ นักเขียนชั้นเซียนที่เคยเขย่าหัวใจคุณมาแล้ว
จาก ‘ซีรีส์เสียงกระซิบ’ และ ‘Another’

อุ้งมือแห่งมารปีน — ผู้ป่วยห้องสามหนึ่งสาม —

ทาคุชิ เด็กหนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดปี ผู้ผิดหวังจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัยถึงสามครั้ง
หน้าซำมารคาผู้คลุ้มคลั่งยังลงมือสังหารบิดาและทำร้ายเขา

วันหนึ่งทาคุชิพบกล่องปริศนาในบ้าน

เขาจึงมาพบมารคาในแผนกจิตเวชของโรงพยาบาลเพื่อค้นหาความจริงบางอย่าง...

ผู้ป่วยห้องสี่ศูนย์เก้า

หญิงสาวคนหนึ่งล้มตาตื่นขึ้น และพบว่าตัวเองบาดเจ็บสาหัส

สูญเสียสองขา รวมถึงความทรงจำ อีกทั้งใบหน้ายังเต็มไปด้วยผ้าพันแผล

เบาะแสบ่งชี้ถึงตัวเธอมีเพียงรูปถ่ายหนึ่งใบกับชื่อ ‘เซริซาวะ โซโนโกะ’

แต่เธอจะใช้ ‘โซโนโกะ’ จริงหรือไม่? หรือแท้จริงแล้วเป็นใครอื่น?

freaks — ผู้ป่วยห้องห้าหกสี่ —

J.M นักวิทยาศาสตร์จิตวิทยาปริศนิกเขี้ยว

ผู้นำเด็กห้าคนมาผ่าตัดเปลี่ยนร่างเป็น ‘ตัวประหลาด’ ทั้งยังทำทารุณกรรม

แต่แล้ววันหนึ่งเขาก็กลายเป็นศพน่าอนาถในสภาพร่างถูกหั่นแยกเป็นชิ้นๆ

ในบ้านพักที่ไม่ต่างกับห้องปิดตาย! คนร้ายคือหนึ่งในเด็กทั้งห้า

...แต่ว่าใครกันเป็นคนฆ่า J.M?